

O CERCUL O

ANUL II, No. 12

Foia Partidului Național-Țărănesc din Vâlcea

15 Martie 1928

Apare la 1 și 15 ale fiecărei luni. Abonamentul anual lei șasezeci

Redactor: Vică Georgescu

Administrator: Iosif Andreescu

NOTĂ EXPLICATIVĂ

Din pricina operației de cenzură, practică de prefectul județului, foia noastră n'a putut apare la vreme. In locul articolului suprimat de inteligenta cenzură, am inserat în ultim moment câteva impresii dela marea întrunire național-țărănească la București, și care constituie astfel prim articol.

Cititorii și abonații noștri vor lua act p'această cale de toate regretale noastre cu privire la neplăcerile ce le cauzăm, și vor crede că suntem alături de D-lor în aprecierea justă a măsurii luate de cenzură.

REDACTIA

MAREA INTRUNIRE

Partidului Național Țărănesc la București

INSEMNĂTATEA EI

Potrivit unui plan dinaintea rânduit, partidul nostru a ținut în București în ziua de 18 Martie 1928, o mare întrunire, mai bine zis un mare congres. Erau de față în București, organizațiile a șapte zeci și două județe, reprezentate prin delegații numeroase, având cu ele pancarte contra guvernului, și insignele organizației respective.

In haina de sărbătoare, încă din ajun, pe străzile capitalei se vedeau Românii tuturor ținuturilor țării: din Moldova și Basarabia, din Bucovina și Ardeal, din Oltenia și Banat, din Muntenia și Dobroga. Iar vestimăntele înflorite ale bănățenilor, șubele albe bătute în pafțale negre și roșii la mânecă și șold, se încrucișau cu lungile șube cafenii ale Muntenilor cari, în lungi șiruri, păreau călugării eucerniei în prohodirea guvernului liberal.

Apoi, ițarii strâmți ai Ardelenilor strânși pe pulpe, alături de Basarabeni falnici înfășurați, ca vechii voievozi moldoveni, în mantale strânse în talie și rotindu-se în largi falduri până deasupra genunchilor. Și, par'că, pentru a da tot pitorescul acestui istoric cortegiu, veneau în urmă, în ritm greu orientat, cetățenii Sîlîstrei și Dobrogei, cu capetele îngândurate, de povară largilor turbane albe, în jurul fesului sânger. Cetățenii capitalei au uitat de orice alte preocupări și, pe balcoane, la ferestre, agățati pe grilajuri sau spânzurați pe streașini, stau în ziua adunării, ore întregi, urmărind neobosiți, cel mai frumos spectacol pe care, țara din toate colțurile li-l oferea. Au fost oameni cari au stat într'un colț de trei ore obser-

vând nemișcați și împietriți în admirație pentru cea mai grandioasă manifestație națională. Bucureșteni de baștină, oameni trăiți în străinătatea apus-ană, afirmau în auzul tuturor că nici Bucureștiul și nici chiar Parisul minunilor n'au avut vreodată, o mai numeroasă adunare, o mai entuziastă manifestație. O sută cinci zeci de mii de oameni își manifestau liberi voința de răsturnare a guvernului.

Oratorii noștri, D-nii I. Măniu, Mihalache, Madgearu, Ciceo Pop, Ioanățescu și alții, au demonstrat asistenții că nu e pentru țara de cât o scăpare: Plecarea guvernului liberal. Din ordinul șefului partidului, adunarea aceasta s'a declarat permanentă și foarte puțin din cei din prima zi, au plecat din București. Căci lumea aceste toată, a stărut și partidul a admis, să rămână în București până la soluția pe care țara o așteaptă și Inalta Regență o va da: demiterea guvernului. Nu e vremea marilor discursuri, au spus oratorii. Trecem la fapte. Și astăzi vom arăta Regenții cât de bine venită e ideea de răsturnare a guvernului, iar mâine la Alba Iulia, partidul va trece la alte mijloace decât cele de până acum.

Prin aceste declarații situația e clarificată și, orb să fie cinceva, și tot va vedea ce e de făcut. Pentru țara, întrunirea dela București înseamnă așa de mult, ea, fără vrere, mintea ni se duce înapoi la adunările dela Blaj sau Is'az. Desigur, toată lumea culta e de acord, era noua începe.

Dacă am fost generația sacrificată a războiului și a celor zece ani în urmă, vom fi

și generația răsplătită odată, prin cea mai adâncă prefacere a României; a înlăturării liberalilor și instaurării la cârmă a țărăniștilor.

Din partea organizației de Vâlcea, delegația de 320 persoane ce-a fost în București, a apărut impunător de numeroasă și disciplinată. Drapelul verde cu albe insemne a fost purtat de prietenul nostru Ion Mielcescu înconjurat de garda Vâlcei.

REP.

Incep pedepsele

In sfârșitul lui Februarie, au fost în Râmnicul Vâlcea, pe sala tribunalului, momente c-ri prevestesc vremea secotelilor mari.

Se judeca de curtea cu juri, procesele infractorilor cunoscuți ai liberalilor, N. Vlădescu, Deliu, Iliescu. Agenți, bătăuși, slușbași ai regimului putred dela cârma țării.

S'e mobilizat din ordin întreg aparatul de zilc mari al partidului, acelaș aparat imund pe care-l știm din alegeri.

Intât ordin tuturor avocaților partidului să apere pe tâlhuri. Și vă închipuiți, a trebuit să-și aducă glasul sonor și plin de minunate cuvinte, eloquentul deputat D-l N. Balotescu. Ce gol imens trebuie să fi fost în ziua aceea în camera deputaților și ce gelozie trebuie să fi stârnut între colegii de deputație ai Vâlcei, frumoasele și mutele pledoarii, pronunțate de acest eminent deputat, în favoarea celor mai aleși între alegătorii săi, în templul apărării și-n fața juraților!

A fost desigur, o măsură salutară a centrului când i-au trimis la Vâlcea, pentru a nu-și mai striga vocea în incinta camerii.

Și-alături de d-l Balotescu, a reapărut cu părul pudrat, ca al unui marchiz romantic, de răzătura ferestrelor dela Carpatina, cu pânțelele curmănit de pantaloni ce i-au rămas mici, tot la față și strălucitor în priviri, — D-l Gogu Ștefănescu — D sa venea să dovedească orașului că, legătura strânsă din timpul primariatului ramasă așa invizibilă ca un fir cleric, aduce totdeauna înapoi, pe lup, unde a mâncat oaia. Ș, D-sa s-a aștit în necazul D lui Balotescu, cîntit de ordinul ce-i fusese dat.

Si lângă acești doi zei superiori mulțimea zălor mărunți și rotolofi ca Jenică Popescu, sau lungi și nedecisi ca Leonida. Și să fi văzut ce cor admirabil. Când își zicea

partitura guristul ei țineau isonul într'un prelung hău. E adevărat că Jenică încerca articulații inențeligibile dar îi da Nicu Angelescu peste hot.

E adevărat că se întreba lumea ce caută acolo Troian Mihăilescu și amintirea câtorva ani în urmă își scutură aripi de zăbranic prin sală, dar d-sa e un om iertător.

Si pe lângă avocații partidului cari oficiau în sala de judecată să fi văzut pe coridoare, pe sub scările parchetului, pela latrine și pe după colțul exterior al tribunalului, pe Ionel Floraru, Gică Vasiliu, Mitică Atanasiu, Victor Petrescu Nae Niculescu și Costică Precupețu, să-i fi văzut cum se svârcoleau ca șerpți în cuibar, cum își șopteau în urechi, cum își scut-pau în gură secrete, cum alergau după jurați de-ai noștri, cum chemau trăsura primăriei sau alergau la jandarmi, cum luau martorii și cum lăcrămau în fața reclamanților, să fi văzut toate acestea și ai fi dat seama, iubite cititor, oă o zi mare se petrece, că o zi de judecată începe și de pedepse.

In mijlocul acestei lumi, condus la cabinet de santinelă — știți că nervii te fac să... ieși des afară — Nicu Vlădescu, cu aureoia de martir, trecea verde și zâmbea acru.

Iar, în ședință făcând pe șapul ispășitor! Cu ce nevinovăție își alesese din mulțimea patrupezelor liberale, pe care le înțelegea să le reprezinte în victimă explitoare, cu ce pricepere în cultul indian se intitula șap. Si se întreba lumea adică de ce șap și nu porc, sau orice alt dobitoc.

Și să-l fi văzut cum îi tremurau sub el picioarele încălțate în ghete roșii până-n genunchi, și cum, întrebat ce mai caută în Vlădești, vorbea de mormântul părinților în nedumerirea tuturor, cari știu că el, decând a vândut în Vlădești moșia nu s'a mai dus acolo să aprindă o lumânare la mormântul părinților. Și să-l fi văzut cum a înghițit, când a fost întrebat dacă și la Zătreni s'a dus în alegeri tot după mormântul lui tat sau!

Să le fi văzut toate acestea iubite cititor, și ai fi dat seama, cași noi, că deacuma — începe ispășirea — și pentru cei mari și pentru cei mărunți ai liberalilor.

REZISTENȚA CONȘTIINȚEI

Mii de cetățeni au venit la R-Vâlcea, în ziua de 2 Ianuarie. Pe timp urăcios, străbătând drum lung și anevoos pe jos, țărani de pe toate văile Vâlcei, înfruntând amenințările și leviaturile admnistrației și jandarmeriei, au venit la R-Vâlcea, să se sfătuiească cu certurarii lor credincioși, și să gascască la ce relelor de cari sufăr ei toți, de cari suferă țara.

Si aci, ceasuri întregi, în ploae, au ascultat evanghelia drepturilor lor sfinte, din gura marilor apostoli ai acestei evanghelii. Si n'ascultau nepăsători ca niște școlari începători. Ei înșiși arătau prin vorbele lor simple și scurte, asvârfită din adunare ca scipiri de fulger, cât de mult înțeleg gândurile mărețe ale apostolilor lor, pe cari ei toți, țărani și muncitori dela orașe, le poartă în suflet.

Niciodată nu s'a dovedit o comunicare de gânduri mai ușoară și mai completă dela vorbitor la mulțimea ascultătorilor, ca aici, cecece a făcut pe marele vorbitor I. Mihalache să zică: „Aceasta nu-i o adunare de gură cască liberală; aici clocotește sufletul țării“

Și după câteva ore de școală cetățenească, plecară miile de țărani în desăvârșită ordine, pe fețe cu seninătatea omului care știe ce vrea; care poartă în suflet o credință al cărei țel, îl prevede apropiat.

Ce a provocat această măreață și înțeleaptă manifestare? O conștiință, ori o înflăcărare oarbă?

Răspunsul e ușor de dat! Bătrâni de șaptezeci de ani au venit cale de 80 km. pe jos, prin sloată, fără un leu în pungă, doar cu turta n' traistă.

Au venit ei că i-a înflăcărat agitatori smintiți, ori din porunca conștiinței lor luminate?

Primari și jandarmi, deputați liberali cu bătuși plățiți, au amenințat, au împiedecat și au lovit. Și totuși cetățenii, nemairecunoscând atotputernicia lor, ca altădată, au venit la întrunirea lor muncitorească, nemişcându-se de stăpânire. Ce însemnează aceasta? Înflăcărare, ori conștiința valorii proprii?

Din adunare strigau țărani cu hotărâre: „Nu mai suferim să ne ducă jandarmii dela spate, la vot; să ne mai oprească primarii cărțile de alegători; să ne mai bată; să ne mai schimbe judecătorii voturile noastre!“

Ce cereau ei, adică? Libertate politică! Și cereau această libertate din inflăcărare prostească? Nu! Nu pot cere acest bun dumnezeiesc, decât acei țărani cari cunosc însemnătatea lui pentru viața lor; pentru viața țării pe care ei o formează.

Nu pot cere libertatea politică decât acei țărani cari văd că azi, întreg aparatul funcționăresc și toate instituțiile statului sunt armatele pregătite astfel de burghezia capitalistă stăpânitoare, ca să-i asigure puterea și stăpânirea vieții statului, nu ca să slujească nevoile mulțimii muncitoare.

Și alte glasuri s'au auzit zicând: „Ne-au săracit cu dobinzile cămătărești!; ne-au furat munca!“

Spuneau acestea din inflăcărare momentană, ori din cunoașterea adâncă a reuelor aduse vieții eco-

nomice a țării de către sistemul capitalist, reprezentat prin partidul liberal? Acei țărani expuneau, prin exclamațiile lor scurte, un nou sistem economic. Să se organizeze munca pe baza libertății și asociației de muncitori, astfel ca singuri să-și procure creditul și uneltele de muncă; iar produsul muncii să folosească țării muncitoare, nu unei minorități de trântori.

„Să plece dela cărma țării partidul liberal“, a strigat întreaga adunare într'un glas.

Ce însemnează aceasta decât constatarea făcută de toată lumea că relele modului de conducere a statului, de până acum, nu mai pot fi sporite. Aceste rele au dospit în toate timpurile, erupțiuni violente, de care nu ne putem feri decât înlăturându-le.

„Sus și opinca“, s'a strigat din mulțime. Ce spun aceste vorbe decât că trebuie făcută o apropiere a situații economice și politice a clasei muncitoare, de situația clasei capitaliste stăpânitoare; căci depărtarea dintre aceste stări e izvorul tuturor dușmăniilor și frământărilor periculoase.

Toate acestea dovedesc că și țărâșimea vâlceană a ajuns să aibă o conștiință cetățenească. E tot ce poate bucura pe orice om cinstit care știe că relele sociale nu se pot îndrepta, decât prin trezirea conștiinței populare, prin luminarea sufletelor celor mulți.

Ne-am găsit la o răspântie, după război. Țara noastră avea nevoie de întocmire nouă, care să se poartă cu alcătuirea ei economică, de stat agricol.

Această întocmire nouă a statului are nevoie însă, de cetățeni reînnoiți cu sufletul. Cu cetățeni nesimțitori, supuși, veșnic mulțumiți cu ce li se dă, nu se poate realiza progres social durabil.

De zece ani, partidul liberal s'a folosit de puterea transmisă moștenire din tată în fiu, familiei Brătianu, fără consultul sincer ai țării și s'a bătut joc de țara muncitoare. Și muncitorimea sașelor, deprinsă de veacuri cu supunerea și respectul puterii tradiționale, s'a lăsat la început batjocorit.

Dar, în acest timp, cărturari de seamă ridicăți din sânul acestei muncitorimi, suferind alături de ea, persecuția, umilări și toate nenorocirile aduse de o conducere tiranică, au revărsat cu răbdare, în sufletele dornice de dreptate și libertate, adevărul. La lumina făcliiilor de adevăr purtate de acești neobosiți cărturari, a început să se deschidă ochii celor întunecați cari, pe zi ce trece, văd tot mai limpede relele de care suferă țara, din cauza conducerii ei în afară de nevoile milioaneilor de muncitori, și pentru căștigurile câtorva beneficiari ai puterii moștenite.

Din acest punct de vedere vrem a mulțumi celor ce au împiedecat țărâșimea să se așeze în drepturile ei, înainte de a ajunge la atitudinea demnă, conștientă, revoluționară chiar, a țărânului ro-

mân de azi. Partidele politice cari nu s'au sprijinit pe voința mulțimii, ci pe puterea căpătată în stat prin abuz, nu s'au supuș niciodată legilor istorice. A fost nevoie, ca să fie înlăturate, sau de revoluții, sau de conștiința cetățenească puternică. Totdeauna. drumul cel mai bun a fost al conștiinței tari, din care să isvorască rezistența contra tuturor încălcărilor de drepturi. Manifestarea dela 2 Februarie a arătat tuturor că și aici la Vâlcea, ca pretutindeni, nu avem de a face cu o înflăcărare care trece ca focul de paie. Este aprins focul veșnic al sufletului popular, descătășat din ghiarele obicinuinței proaste și întunerecului. Și aici, ca în întreaga Românie, rezistă azi o conștiință tare, călită la focul suferinței.

În fața atitudinii isvorâte din această conștiință va trebui să se dărâme clădirea întemeiată pe putere moștenită, pe tiranie și furt. pentru a se clădi statul întemeiat pe voința poporului care să se oglindiască și în administrație, și în parlament și în guvern.

Și progresul întemeiat pe conștiință, care crește pe măsură ce libertățile se cuceresc, va avea stabilitate și trăinicie, spre deosebire de întocmirea liberală, clădită pe interese personale, clientelă și intervenționism, cari dispar odată cu puterea moștenită.

MIHAIL ROȘIANU
Mateești

Valea Olteșului

O regiune bogată și totuși săracă, cea mai săracă din județul Vâlcea și cea mai înapoiată.

Cauza? Lipsa căilor de comunicație și în special lipsa unei căi ferate. Valea Olteșului, în Vâlcea are păduri nesfârșite, cariere de piatră de cea mai bună calitate, pentru construcțiuni, și de var, zăcăminte de cel mai bun lignit, are poame și o dezvoltată industrie a țuicării. Ce folos, însă!

Toate aceste bogății nu pot folosi localnicilor din prea mare greutate de a le pune în valoare, de a le transporta. Un car cu lemne, cu piatră, cărbuni, ori fructe, ajunge până la oraș, de trei ori mai scump ca pe piață. Ce chin pe bietul Olteșean, nevoit să plece „la Vale“ cu un car cu var, cu piatră, cu lemnărie ori cu fructe să-și aducă un car cu porumb! O săptămână de dus, o săptămână de întors. Ce de timp pierdut! Ce de energie risipită în zadar! Și nu se alege cu nimic; ba pierde și marfa, când și-ar face socoteala. Această pribegire, însă, pentru un car cu mălaiu, are și o influență nenorocită asupra spiritului acestor oameni. Omul, care se obișnușește, din nevoie, să meargă pe lângă boi, săptămâni întregi, prin noroi, praf ori prin slăcină, fără a avea satisfacția ultimă, a rentabilității muncii sale acela nu mai e om: se abrutizează, se indobitocășește, ajunge la fel cu vita din jug. El nu mai are noțiunea nici a timpului. Merge parcă în nesfârșit, ca un blestemat de soartă și primește în spinare biciuirea vremii, cu neapăsarea omului condamnat. Și pentru ce? Pentru douăzeci băniciori de porumb. De

unde vrei o minte luminată la acest sătean?! De unde un spirit practic și grăbit? Unde vrei să găsești o inițiativă și apucături în treprințătoare!? Și totuși Olteșii Vâlceei, atunci, când s'au dus în alte părți, unde și-au putut pune în valoare munca lor, s'au dovedit că au multe calități și multă agerime. A fost însă, Valea Olteșului, țară vitregită de politicianii județului, din cauză, că nimeni n'a avut glas stăruitor și cu trecere sus din partea acestei regiuni iar cei cari puteau avea — nu l-au ridicat, mulțumindu-se să-și facă interesele lor.

Boerii Olteșeni au dispărut prea de vreme, ca să mai fie un sutlet cu dragoste de regiune; iar pe ruinele lor și pe spinarea sătenilor a răsărit și s'a dezvoltat ciocoșismul politic și economic. Și ciocoșii liberali au interes să nu prospereze toată lumea să nu înflorească această bogată Vale ca s'o poată ține aservită, mai cu ușurință.

Olteșii să aibă toată încrederea că Partidul Național-Țărănesc se va ocupa de nevoile lor, când va veni la putere căci de astădată, nu veneticii și ciocoșii vor stăru pe tru dânșii.

AL. I. DEM.-COLTEȘTI

Din județ

Nuștru dacă își amintește D-l Prefect al județului nostru de ordinul dat de d-sa în N-brie 1927, prin care ordonă numirea lui Marin G. Ionescu în funcțiunea de secretar comunal la comuna noastră Locusteni.

Cine este acest Marin G. Ionescu? Este fiul și unicul sprijin la bătrânețe al pușcăriașului și vestitului hoț Gheorghe Ionescu, zis Goangă.

Dar nu mai poate fi vorba acum de fiul lui Goangă; trebuie să ne fie vorba de secretarul nostru comunal.

Secretarul nostru, cu toate că este pui de hoț, el nu calcă pe deplin în urmele tatălui său, căci, deși a fost condamnat în două rânduri pentru furt săvârșit și dovedit, totuși, a scăpat teafăr în urma amnestiei ce-a venit după război încoace, nefăcând pușcărie.

Vedeți, are noroc!, și tot din noroc — noroc ce l-a avut șefii săi — a venit și el la noi la primărie.

Dar din dar, cum zice românul nostru.

O fi știut, o fi cunoscut d-l Prefect această lepră vițioasă?

Ne întrebăm numai, dar nu credem să fi știut. Un lucru însă l-a știut că secretarul nostru a fost și este vită de fin al lui Popescu-Zătreni și că acesta a dat ordin să fie împrejurul d-lor și acest Marin Gh. Ionescu secretarul nostru de azi.

Acest secretar imediat s'a datat la furtișag, eliberând acte la care nu le mai dă No. din registrele primăriei, cu în felul acesta să treacă în puna sa toate taxele ce urmează să fie încasate pentru comună, iar umbrele petițiilor ce nu le mai pune la dosar, le face bani albi pentru zile negre.

L'am dovedit și eu această nouă hoție, și prin consilierii noștri am am reclamat la plasă, dar petiția a rămas la dosar, nemi armând nici-o cercetare, iar noi am rămas să privim actele frauduloase ce se găsesc azi la noi în buzunar.

Vom reveni.

Grav incident la Curtea cu Juri

Președintele curții amenință pe avocați cu arestarea

Avocații apărării dau în judecată pe președinte pentru ultragiul și abuz de putere

Un incident care prin gravitatea neobișnuită, a provocat consternarea celor de față, s'a produs zilele trecute la una din ședințele curții cu juri. Săliile tribunalului gemeau de mulțimea clienților tribunalului, îngroșată, de acea a frecvențelor asistenței ai curții cu juri. Se mai adăoga la aceștia, lista agenților liberali, a polițiștilor, necesari să întrețină și să pregătească o atmosferă simpatcă în judecarea delinvenților politici, N. Vlădescu, Deliu, Iliescu. Aceștia trei aveau să fie judecați în trei procese cari se conexaseră o zi înainte, și-n care, vigența jandarmeriei cu concursul poliției și din ordinele prefecturii, îndeplînise procedura noaptea la 12; procesele în cari jandarmeria adusesse părțile cu sila și le condusesse fără drept să aștepte începerea procesului, la compania de jandarmi. Se aranjaseră jurați pe sprânceană, nici un liberal jurat nu lipsea căci prefectul îi scosese pe toți la luptă; achitarea infractorilor. Decât, socoteala de acasă.

Înainte procesului politic, curtea judeca un proces al acuzatului Rădulescu. Iar Rădulescu angajase ca apărători pe Marin Popescu, Dinu Simian, Colțești, Șadbey și Vică Georgescu. După socoteala de acasă procesul acesta trebuia să fie gata la 3 și până la 7 era să se termine și cu achitarea N. Vlădescu.

În târg însă, vreau vă zic la tribunal, socoteala nu s'a potrivit. Procesul lui Rădulescu, a cărui soarta se dezbătea, nu se putea termina așa că să-i deschidă lui Rădulescu gura Ocnii. Și de aceea avocații au stăruit, și-au luat măsuri. Accastă însă enerva pe cei cu socoteli. Negreșit, apărarea care avea în mână libertatea acuzatului și n-o putea batjocori de dragul lui N. Vlădescu a înțeles să-și facă până la urma datorია.

Dar D-I Președinte Fuișoreanu, vădit nervat și mai ales grăbit — de ce nu știm — a interpelat pe apărători, i-a întrerupt, a suspendat ședința a revenit, s'a freccat pe scaun și, când un jurat a cerut pentru oboseală suspendarea, i-a întrebat pe toți dacă sunt luminați. Doi — trei, au zis da. Și-atunci s'a petrecut ceva extraordinar.

Deși acuzatul cerea președintelui să-și spună ultimul cuvânt prin glasul apărătorilor săi, deși avocații au cerut cuvântul, D-I Președinte

uitând și de majestatea justiției și de locul pe care îl ocupă, și de sala prezentă, și de obligațiile de lege și de politeță pată de avocați, a închis dezbaterile și s-a retras din ședință.

Publicul însuși, profan de-ale dreptului, a murmurat. Iar, la revenire, D-I Președinte a încercat să treacă mai departe. Avocații însă au protestat. D-I Dinu Simian l-a apostrofat că e în conflict cu legea și tradiția, pe care se însărcinează s'o reprezinte baroul de aci încolo.

D-I Președinte a chemar garda. Avocații au declarat că sunt la dispoziție.

D-I Președinte a gesticulat, s'a uitat la la șeful găzii iar avocații se constituiau prizoneri. Ultragiul se săvârșea a doua oară. D-I Vică Georgescu i se adresa Regelui Ferdinand al II pe scaunul justiției cerând satisfacție.

D-I Șadbey cerea să se drezeze acte și anunța drastic, procesul de ultragiul ce avocații îi vor face.

Jurații înspăimântați s'au retras să delibereze și — până a veni cu verdictul de achitare — sala spuma de mânia contra abuzului și felicită pe apărători pentru ținuta demnă și autoritară.

Se făcuse ora 7, D-I Nicu Vlădescu se plângea într'un colț că-l costă ziua douăzeci de mii lei cu pregătirea procesului, Victor Petrescu își sumetea brăcinaru în timp ce Vasiliu alerga la prefect să-i spue că... s'a făcut.

Pentru Iunie s'a amănat procesul N. Vlădescu. Rădulescu a fost achitat. Avocații felicități. Președintele curții n-a scăpat trenul de 7¼ dar nici de procesele ce va urma după reclamația următoare:

DOMNULE MINISTRU,

Subsemnații: Alexandru Dumitrescu Colțești, Marin Popescu, Dinu Simian, Vică Georgescu și Leon Șadbey, avocați din R.-Vâlcea, cu onoare vă supunem la cunoștința următoarele: fapte săvârșite de D-I consilier Fuișoreanu, dela Curtea de Apel din Craiova, delegat să prezideze Curtea de Jurați din sesiunea de Februarie, la Vâlcea.

În ziua de 29 Februarie a. c. la Curtea cu Jurați din Vâlcea, sus numiții erau apărători acuzatilor N. Rădulescu și Ioana N. Rădulescu pentru crima săvârșită dar neisbutită.

Dându-se cuvântul apărării, începuseră să vorbească D-I avocat A-

lexandru Dumitrescu Colțești și în timp ce D-sa pleda și se găsea strit în dispozițiunile art. 336 pr. pen. fu întrerupt pe neașteptate de D-I Președinte Fuișoreanu care se ridică brusca declarând „suspend procesul”. — (În fapt D-sa înțelesese să suspende numai ședința).

Mare ne fu surprinderea când îl văzurăm pe D-I Președinte Fuișoreanu prin sala pașilor pierduți plimbându-se agitat vociferând și stigând „asta nu-i frumos, asta-i batjocură”. I s'a atras atenția de D-I avocat Șadbei că unui prezident de Cuete nu-i îngăduit pe sala pașilor pierduți și în robă să vorbească în limbajul imprecințiilor. De comun acord cu D-I avocat Șadbei l'a introdus pe D-I Președinte Fuișoreanu în Camera de Consiliu, unde față cu D-I Prim Prezident al Tribunalului și cu magistrații asesori ai Curții precum și față cu reprezentantul Parchetului general l'a rugat să se calmeze și să înceteze cu o atitudine cu desăvârșire incompatibilă cu un președinte de Curte și l-a convins ca avocatul Alexandru Dumitrescu Colțești a fost foarte respectos, exact în cadrul procesului și destul de interesant în expunerea sa. D-I avocat Șadbei părăsi apoi Camera de consiliu înconvingerea ca D-I Fuișoreanu se calmase.

Reîncepându-se ședința și în timp ce vorbea de astădată chiar D-I avocat Șadbei am fost surprinși de o altă atitudine a D-lui Fuișoreanu pe care a credeam unica în analele vieții judecătorești. Iată ce s'a întâmplat: Un domn jurat, profesorul Mihail Ionescu, și ruda unui inculpat ale cărui procese politice urmau să se judece în aceeași zi, fie spre a da acestuia posibilitatea să se judece, fie poate în buna lui credință, se ridică și în timp ce D-I avocat Șadbei vorbea se adresa Președinte cu cuvintele:

„Domnule Președinte s'ar putea să se declare că suntem luminați și să se termine procesul?”

Deodată D-I Fuișoreanu cu o repeziciune uimitoare se adresa juraților. „Domnilor jurați sunteți luminați? „Da” răspunse aceștia în parte și surprinși.

Apoi tot D-I Fuișoreanu se adresa acuzatului întrebându-l dacă mai are ceva de adăogat iar acesta răspunse clar și hotărât: „da Domnule Președinte vreau să vorbească apărătorii mei și să lăsați pe D-Șadbei să mă apere”.

Deodată ca un trăznet D-I Președinte Fuișoreanu pronunță: „deklar dezbaterile închise suspend procesul” (înțelega probabil suspendarea ședinței).

Jurații se ridicau să plece, avocații protestau la bară magistrații se retrăgeau în Camera de Consiliu

și sala întreagă era cuprinsă de o enormă nedumerire. Nimeni nu putea pricepe ce se întâmplase și nimeni nu-și putea explica înțelesul atitudinii D-lui Președinte Fuișoreanu. După 15 minute ședința se redeschide iar noi apărătorii prezentăm D-lui Președinte Fuișoreanu o întâmpinare scrisă și cerem cuvântul care ni s'a ridicat în mod cu totul abuziv. (Întâmpinarea lipsește dela dosar și ni se comunică că a luat-o D-I Fuișoreanu).

D-I Fuișoreanu refuză iar noi avocații protestăm legitim și deodată..... alta!

Cu glas de o violență nestăpânită, D-I Președinte Fuișoreanu ne amenința cu arestarea, și chemă garda! Deși se viola art. 76 din legea corpului de avocați, am cerut să vie garda, și ne-am declarat la dispoziția D-lui Președinte Fuișoreanu, care văzând în ce greșeală căzuse, se făcu c'a uitat de gardă și de arestare, și ne dădu cuvântul, dar numai în chestie personală.

Cuvântul nostru de astădată nu mai putea să fie apărarea unui acuzat, și a fost protestul legitim contra unei inexplicabile atitudini din partea D-lui Președinte Fuișoreanu. I s'a explicat culpa în care căzuse, și i s'a comunicat că vom cere satisfacție pe căile legale așa cum facem prin prezenta. La obiecțiunea noastră că e unicul magistrat care a putut să aibă o asemenea atitudine, ne-a ripostat că: unul a fost și „Regele Ferdinand în țara Românească, și unul e și D-sa”, și atunci cu drept cuvânt a fost poreclit Ferdinand al II-lea, și i s'a cerut ca acolo unde se duce la Curtea de Apel să poarte cu D-sa, Ferdinand al II-lea, învățământul ce-l poate trage din atitudinea sa care a prilegiuit revolta unei lumi întregi, care se găsea în sala de ședință a Curții cu Jurați, în ziua de 29 Februarie. Care a putut să fie cauza determinată a atitudinii D-lui Președinte Fuișoreanu?

Două sunt supozițiile care fac obiectul unor continuu și agitate comentării în barou ca și în Societate. Una de ordin intim și personal, că ar fi voit să plece cu trenul de 7.20 spre Craiova, în ziua de 29 Februarie a. c.

A doua supoziție este că ar fi dorit cu orice chip să ajungă la judecarea proceselor politice pentru care în localitate însuși Prefectul județului făcea intervenții personale pe lângă jurați și tot felul de presiuni să făceau de cei interesați, pentru ca numiți jurați să fie față la apelul nominal, precum la fel se exercita de cei interesați tot felul de presiuni și față de părțile civile și martori în proces.

În aceste circumstanțe în ziua de 27 Februarie se întâmplă un fapt cu desăvârșire neobișnuit, când prezidentul Curții cu Jurați calcă chiar ordinul Ministerului de Justiție privind judecarea proceselor în sesiunea prelungită. Dispunând ca un proces politic intrat la Curtea cu Jurați în anul 1928, să fie judecat în sesiunea prelungită, care conform ordinului Ministerului de Justiție nu putea să primească decât numai procese intrate la Curtea cu Jurați până la 31 Decembrie 1927, și cu toate că i s'a explicat D-lui Președinte Fuișoreanu că D-sa este cel dintâi obligat să respecte ordinul D-lui Ministru de Justiție, to-

și să ai se comunice măsurile ce s'au luat în cauza întrucât exercițiul profesiei de avocat nu e subordonat violențelor magistraților: ar fi pe cât de trist pe atât de periculos în consecință o asemenea stare de fapt.

Ne declarăm că nu ne mulțumim cu o acțiune disciplinară în contra D-lui Foișoreanu, și cerem să se deschidă o acțiune publică pentru ultrajul și pentru abuzul de putere ce a săvârșit.

Cu stimă,
Alexandru Dumitrescu-Colțești, Marin Popescu, Dinu Simian, Vică Georgescu și Leon Șadbey, avocați din R.-Vâlcea.

După ce am formulat și scris prezenta reclamațiune, suntem precizăm informați că plutonierul, șeful gărzii dela Curtea cu Jurați, în ziua de 29 Februarie a. c. în timpul desbaterii procesului și înainte de a vorbi apărarea s'a introdus—nu se știe din ordinul cui în Camera de chibzuire a juraților și — le-a spus—nu se ști inspirat și îndemnat de cine—că ei (jurații) pot să termine imediat procesul dacă șase din jurați se ridică în picicare și spun că sunt luminați. Jurații, între ei, și în urma acestei intervenții incalificabile s'au concertat cum ar putea să procedeze și să precipite ori cum judecarea procesului criminal, fiindu-le indiferent viața și libertatea acuzațiilor și familiilor acestora.

Cercetarea deci trebuie să lumineze acest fapt stabilind și precizând de unde a pornit infamia ce a voit să păteze dreptatea chiar în Templul Dreptății. Nu-i de loc inutil să precizăm ca în Camera de Consiliu și fața de magistrații tribunalului și cu apărătorul avocat Șadbey tot D-l Președinte Foișoreanu, într'o suspendare de ședință, și-a exprimat o idee, care numai în capul unui magistrat nu trebuia să se zămislisească: că D-sa în locul celor interesați să se judece procesele politice ale agenților liberali, ar fi găsit un privilegiu oarecare prin poliție și ar fi arestat în ziua procesului vreunul din anuzații cari erau liberi sau pe martorul acuzației.

Nici D-nii magistrați ai Tribunalului Vâlcea, nici Domnul avocat Șadbey — rămași înmărmuriți de D-lui Președinte Foișoreanu — n'au replicat nimic. Vădit, D-l Foișoreanu și-a greșit carieră.

și să ai se comunice măsurile ce s'au luat în cauza întrucât exercițiul profesiei de avocat nu e subordonat violențelor magistraților: ar fi pe cât de trist pe atât de periculos în consecință o asemenea stare de fapt.

și să ai se comunice măsurile ce s'au luat în cauza întrucât exercițiul profesiei de avocat nu e subordonat violențelor magistraților: ar fi pe cât de trist pe atât de periculos în consecință o asemenea stare de fapt.

și să ai se comunice măsurile ce s'au luat în cauza întrucât exercițiul profesiei de avocat nu e subordonat violențelor magistraților: ar fi pe cât de trist pe atât de periculos în consecință o asemenea stare de fapt.

și să ai se comunice măsurile ce s'au luat în cauza întrucât exercițiul profesiei de avocat nu e subordonat violențelor magistraților: ar fi pe cât de trist pe atât de periculos în consecință o asemenea stare de fapt.

și să ai se comunice măsurile ce s'au luat în cauza întrucât exercițiul profesiei de avocat nu e subordonat violențelor magistraților: ar fi pe cât de trist pe atât de periculos în consecință o asemenea stare de fapt.

și să ai se comunice măsurile ce s'au luat în cauza întrucât exercițiul profesiei de avocat nu e subordonat violențelor magistraților: ar fi pe cât de trist pe atât de periculos în consecință o asemenea stare de fapt.

și să ai se comunice măsurile ce s'au luat în cauza întrucât exercițiul profesiei de avocat nu e subordonat violențelor magistraților: ar fi pe cât de trist pe atât de periculos în consecință o asemenea stare de fapt.

și să ai se comunice măsurile ce s'au luat în cauza întrucât exercițiul profesiei de avocat nu e subordonat violențelor magistraților: ar fi pe cât de trist pe atât de periculos în consecință o asemenea stare de fapt.

și să ai se comunice măsurile ce s'au luat în cauza întrucât exercițiul profesiei de avocat nu e subordonat violențelor magistraților: ar fi pe cât de trist pe atât de periculos în consecință o asemenea stare de fapt.

și să ai se comunice măsurile ce s'au luat în cauza întrucât exercițiul profesiei de avocat nu e subordonat violențelor magistraților: ar fi pe cât de trist pe atât de periculos în consecință o asemenea stare de fapt.

Din ilegalitățile Prefectului de Vâlcea

Primarul din Olănești

Sub acest titlu vom arăta, ca să se știe în tot județul și aiurea, felul de administrație abuzivă, aplicată în com. Olănești, ca și în toate celelalte părți, pe unde ajunge arpa lacomă liberă. Toate mișelele, fără de legile, și sama volnicile s'au abătut pe spinarea comunei; de când e primar Costică Ilescu, descendent dintr'un surugiu de curte boierească, pe care D-l Prefect l-a ales pe spănceană și l-a făcut dictator. Costică Ilescu e tipul speculantului ordinar, recunoscut cu aceste apucături din copilărie; a fost argat la curtea filantropului Bădescu, apoi logofăt, băiaș și

arendaș, în cele din urmă gonit ca necinstit și șnapan sfârșind în 1925 cu procese și astăzi în curs, fiindcă nu-i dădea stăpânului partea cuvenită din venitul moșiei.

De serviciul militar a fost dispensat: iar în război a mers la sedentară, atât el cât și fratele lui D-tru Ilescu, actual percepitor, cu care împarte pungășile la primărie.

Scandalagiu, bătaș de stradă, a avut și are veșnic procese de tot felul. De amenzi nu poate scăpa. De închisoare a scăpat până acum grație apărătorilor săi liberali.

Au cășunat cu familia lui pe bunurile comunei: el cârciumar, primar și negustor de ori ce; tatăl său la banca populară, și stoarce bugetul ca vice președinte, un frate percepitor, altul factor și unul măcelar.

Au umblat în toate partidele, și din toate au dezertat, pentru că nu li s'au satisfăcut dorințele, numai la liberali au nimerit-o, și ce bine le pare, dar o să-i vedem.

D-l Prefect îl iubește la nebunie, îi face toate gusturile, i-a pus la dispoziție pe jandarmi să facă ce vrea din el, și îi aprobă orice năsbătie ce i-ar aduce foloase materiale, chiar cu riscul de a păgubi interesele comunei.

Încă înainte de căderea averescanilor, Ilescu se trudea să ia primariatul, cu ajutorul fratelui său percepitor (despre care vom vorbi mai târziu) și, ca să aibă vază, a ținut ca la întrunirea liberală din Sărăcinești, să ia cuvântul, dar a vorbit și nu l-a înțeles nimeni ce vrea să spuie, căci un argat nu poate fi și orator. A criticat în mod grosolan pe D-l Andrei Livezeanu, iar după aceea D-l Prefect i-a dat delegație de primar, suspendând, fără motive, pe primarul ales de comună, când în alegeri a văzut că nu toți sunt de partea lui, cu ajutorul jandarmilor a arestat în majoritate pe cei bănuți, luându-le cărțile de alegători și băgând pe alții în locul lor să voteze lista liberală.

Totuși s'a constatat că nu a reușit să-i împiedece pe toți.

În numărul viitor vom publica faptele lui Ilescu după alegeri.

I. BADOI ION TEȘEA

Din Olănești

Pimbare..... administrativă

Prefectul Niculescu pentru a trâmbișa la sate binefacerile liberale a plănuit o mare adunare populară la Olănești în ziua de 6 Martie c.

Insoțit de comandantul Jandarmilor de ce nu face un pas în județ fără Majorul Hoclung? a pornit-o spre Olănești dupe ce de prealabil anunșase prin jandarmi rezerviști concentrați ad hoc și cei unei guarzi comunali din sat, să vestească oamenii să se adune în acea zi de dimineață la primărie, amăgindu-i că vine o comisie din Craiova să i se dea de biruri, să le dea porumb, fân.

Repede însă s'a aflat că toate acestea sunt gogoși liberale.

Bietul primar desperat a trimis din nou jandarmii rezer-

viți și guarzii comunali să-i scoată cu forța din casă pe bătrânii și nevoiașii care mă rămăseseră în sat, iar dânsul a prins unei lucrători care se duceau în pădure la fasonatul stânjinelor i-a oprit din drum, i-a ținut sechestrați cu sculele în spinare până a venit Prefectul. Iată însă că pe șosea a apărut un grup de 10—15 săteni încadrați între patru jandarmi. Bucuria Prefectului când a văzut că nu erau niște borfași, ei niște bieți oameni luați de la 4 dimineața din cătunele Comanca și Livadia și aduși să populeze adunarea plănuită pentru ziua de mai sus. Bucuria i-a fost de scurtă durată, căci întrunirea nepunându-se ține cu publicul prezent, Prefectul s'a supărat și s'a închis într'o odă din localul primăriei mărșinindu-se ca numai în fața Primarului Ilescu și a familiei acestuia să preamărească înaltele calități de om politic ale Ministrului său și Șefului organizației din Vâlcea D-l Duca din mila cărui a ajuns ce a ajuns. Cu bugetul împăcat și a terminat greaua misiune de reprezentant al Guvernului central, a părăsit localul primăriei braț la braț cu comandantul jandarmilor, punând capăt astfel marelui adunări populare dela Olănești schimbată în ultimul moment într'o simplă plimbare..... administrativă.

* * *

Un cătun al comunei Olănești numit „Valea de case“ unde își au o veche așezare peste 50 de familii este complet izolat de restul lumii și redus să piară din cauza vitregiei autorităților locale și județene care rămân surde la plângerile ce în continuu li se adresează de ani de zile.

Până prin anul 1912 oamenii mai puteau circula pe niște drumuri până la șosea, însă vecinii între care și mai rele proprietar și bogataș lorgu Olănescu în lacomia lor au ocupat an cu an din aceste drumuri, nefinând seamă că satul se asfălează din lipsa de circulație, așa că astăzi sunt reduși ca și vitele lor: capre, oi, cai, etc. să circule pe niște potecute.

Pe lângă că se paralizează interesele materiale ale acestor oropsiți gospodari, apoi nici interesele lor spirituale nu sunt respectate pentru că li s'a închis și drumul bisericii, unde între altele nu pot să-și îngroape mortii și să le facă slujba dupe datinele strămoșești.

S'au plăns în toate părțile de această situație disperată și au publicat păsul lor până și în gazetele din București (a se vedea Jurnalul Dimineața din 21 Mai 1915) dar se vede că toată lumea a completat să-i lase îngropați și fără nici un drum la calea publică.

Numele acestor gospodari sunt: N. G. Popi, N. N. Zamfirescu, D. C. Teodorescu, Gh. Gh. Tabacu, Ch. G. P. Popi, N. C. Teodorescu, I. Al. Zamfirescu, Ch. Al. Zamfirescu, I. G. Ilescu, N. D. Ilescu, G. P. Mihai, Al. D. Petec, A. N. Ilescu, N. G. Popescu, N. C. Diaconu, Gr. N. Becheș, Popescu N. Ion G. G. Spârlea, Nic. N. Pr. Vasile, Ion I. Barbu, I. Mureanu, D. D. Mutuliga, N. N. Boțogan, N. D. Popescu, C. D. Popescu, G. I. Căpraru, I. I. Căpraru, I. G. Căpraru, St. Mutuliga, I. C. Diaconu Gh. Val. Gr. Bârzoaie, N. I. Căpraru, G. Al. Chera, C. Grigore, V. Hodorega, G. V. Georgescu, Al. Zamfirescu, Ch. N. Stătescu, C. G. Tabacu, G. I. Dumbravă, Ion Vălculescu și alții.